

SPRÁVNÁ PARTA

a tajemství přístavu

Daniel Kühnl

ilustrovala Markéta Vydrová

FRAGMENT

Správná parta a tajemství přístavu

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:

Daniel Kühnl – Správná parta a velký šaman
Robinson Crusoe – převyprávěla Jana Eislerová
Gulliverovy cesty – převyprávěla Jana Eislerová
Martina Drijverová – Ježíš a jeho příběh

Daniel Kühnl
Správná parta a tajemství přístavu – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Předžblebt

Chtěli byste se seznámit s někým kulatým, kdo se jenom tak kutálí světem? Kdo by nechtěl! S někým, do koho se jenom tak čutá nebo se jen tak hází? No to přece známe! Jenomže když ono to k nám najednou promlouvá. Cože?! Tak my jsme do něho jen tak čutali a on na nás mluví?! Ale kdyby jen mluvil! On nám dokonce radí, když už si nevíme se životem rady. Ale kdyby jen radil! On nás vede tam, kam bychom se bez něho sotva někdy dostali! Mluvicí míč si vymyslel pan spisovatel Daniel Kühnl. Možná, že se to ale jenom tak říká, možná, že si ten mluvící míč vymyslel jeho. No, co taky čekáte od takového míče, když už jednou mluví, když už jednou dětem radí a vodí si je kam chce..., ale nikdy ne za nos.

No a teď nás ten kouzelný míč zavedl do dalšího dílu autorovy knihy. A tak vlastně vůbec nevíme, kdo je ten autor. Jestli pan Daniel vymyslel mluvící míč nebo mluvící míč pana Daniela a s ním i celou tu úžasnou Partu kluků. Na člověka by to bylo snad až moc ujeté, uvážíme-li, že ta klučičí parta je z jedné třetiny holčičí. Tak že by tuhle místy docela napínavou grotesku vymyslel přece jenom pan Daniel? No budiž, třeba ano. Cožpak nemá kulatou hlavu? To víte, že má! A mluvící...? No jen si ji běžte poslechnout! Hlava ta kulatá podobá se míči a míč hlavě. Takže v našem pátrání jsme pokročili zase o kousek dál. Třeba si kulatý míč hraje na kulatou mluvící hlavu?

Ať vymyslel mluvící míč pana Daniela nebo pan Daniel celý ten příběh a s ním i mluvící míč, jedno se jim poved-

lo. Vybrali si pro svůj příběh romantické a zároveň dobrodružné, místy divoké prostředí holešovického přístavu s jeho ostrovy, zátokami, jeřáby, zarostlými zákoutími i mořskými a říčními „vlky“, kteří ke každému správnému přístavu patří.

Tak čím začít, abych Vás natěšil, co všechno Vás čeká? Tak třeba?! Ale né, to už by pak nebylo žádné kloudné překvapení! Nebo jak pan Kotva pozval celou partu na výlet z umývadla rovnou do Joko... Ale ne, neprozradím to. Myslete si třeba, že jsem chtěl říct Yoko Ono! Přece nemůžu jen tak na první stránce vykecat, kam je pan Kotva pozval, nebo... Ale víte co, já Vám už nebudu vůbec nic předem prozrazovat. To byste pak ani nemuseli to napínavé vyprávění číst a jen byste si prohlíželi obrázky. Tak to by se určitě nelíbilo ani panu Danielovi, ani míčovi.

Místo toho Vám zazpívám písničku, která se líbí jim oběma. Míči dokonce natolik, že má v úmyslu stát se míčem nejen mluvícím, ale i zpívajícím, aby si ji se mnou mohl zazpívat. Tak se tedy hezky nadechněte a jdeme na to!

Raz, dva, tři, čtyři...

Vy Staré Holešovice

Já Vás mám rád

Ze všech měst světa nejvíce

Já Vás mám rád

Vy Staré Holešovice

Já Vás mám rád

Snad jsou i města krásnější

Paříž a Řím, Paříž a Řím

Vám Staré Holešovice

Vám Staré Holešovice

Vám Staré Holešovice

navždy patří!

Jan Vodňanský, listopad 2008

Zima přinesla do Holešovic kapitolu první,

ve které si povíme, proč chodí 5. prosince po ulicích Mikuláš s čertem a andělem a jak se Jardovi Drsňákovi a jeho libeňské partě zase jednou nevyplatilo dělat lumpárny v Holešovicích. Také si řekneme, že skoro všechny holky tak trochu žárlí.

Do Holešovic se pomalu, ale jistě vloudila zima. Naši kamarádi z Party kluků, tedy Kája, Toník a jejich nejlepší kamarádka Danda, chodili ještě do školy, ale už se moc těšili na Vánoce a na zimní prázdniny. Ostatně, kdo by se na něco tak skvělého netěšil, že ano. To by musel být hotový blázen neboli cvok a takových bylo mezi holešovickými dětmi pramálo. A pramálo bylo málo už v pravěku, to je známá pravěc.

Děti se na Vánoce strašně těší a nemůžou se jich dočkat. A jak se tak nemůžou dočkat, různě se vrtí, pobíhají, nedávají pozor ve škole, zlobí rodiče a paní učitelku víc než normálně a vůbec – netrpělivé čekání na Vánoce je svádí ke zbytečným lumpárničkám a zlobivůstkám. Takže se kdysi dávno rozhodlo – a to buď v nebi, nebo na zemi, ale kde to přesně bylo, to už vám dneska nikdo nepoví – zkrátka bylo určeno, že tři týdny před Vánoci bude po všech českých městech a vesničkách chodit svatý Miku-

láš, který má tou dobou svátek, vezme s sebou anděla a čerta a budou dávat hodným dětem sladkosti a ovoce a těm zlobivým punčochu plnou uhlí nebo briket. Mikuláš má svátek 6. prosince, ale když se dozvěděl, že ho vybrali na rozdávání dáreků, měl z toho takovou radost, že zavolal čertovi a andělovi a přemluvil je, aby vyrazili už pátého večer. Takový to byl nedočkavec, ten svatý Mikuláš, milé děti, stejně jako vy, když se nemůžete dočkat Ježíška a jeho štědrovečerní nadílky. Jenomže brzy se ukázalo, že jeden Mikuláš, jeden čert a jeden anděl nestačí ani na čtvrtku Holešovic, natož na celou Prahu a už vůbec ne na celou Českou republiku. Od té doby chodí po ulicích bezpočet mikulášských partiček a každá z nich naděluje v nějaké menší oblasti, aby se to všechno stihlo.

Členové Party kluků rádi vzpomínali na ty nejbáječnější letní prázdniny, které prožili s kouzelným koženým míčem. Od té doby, co se míč vrátil k Pedru Bombardónovi do Jižní Ameriky, jim bylo občas smutno, protože se jim stýskalo po míči i po dobrodružstvích, která s ním zažívali. Život však šel dál a nakonec vždycky vymysleli něco, čím by se dobře zabavili.

5. prosince, tedy v den, kdy večer vycházejí do ulic Mikulášové a jejich družiny, se naši kamarádi sešli hned po vyučování před školou, aby se cestou domů domluvili na večer.

„Abych vám řek’ pravdu,“ povídá Kája, který už byl páták, „mně už se letos nechce dělat Mikuláše. Od loňska jsem nějak vyrost’ a asi bych se do mikulášského převleku ani nenasoukal. Nejradši bych jen tak vyrazil do ulic

a pozoroval čerty, jak chrastěj řetězama a vyplazují jazyky.“

„Ale Kájo,“ řekl zklamaně Toník, „já jsem se tak těšil, až se převlíknu za čerta. A tatínek mi koupil svítící rohy!“

„No, to by fakt byla škoda nevyrazit,“ zamyslela se Danda. „A hlavně – rodiče dětí z naší ulice počítají s tím, že zase budeme nadělovat my. Mám nápad: Co kdybysme se nejdřív šli podívat na ostatní a pak vyrazili jen po naší ulici?“

„To by šlo,“ připustil Kája. „Ty svítící rohy by se fakt měly využít.“

Toník byl moc rád, že se nakonec tak pěkně dohodli, a Danda si pomyslela, že Kája sice hodně vyrostl, ale je to pořád prima kamarád.

Šli rovnou domů, protože na výpravu k jejich staré lodi byla moc velká zima. Sice ještě nesněžilo, ale mráz už sem tam vycenil své ostré zoubky.

Přesně v šest večer se sešli před činžákem. Vyrazili směrem k Holešovickému nádraží a plánovali, že udělají velký okruh kolem celé čtvrtě.

Hned za rohem potkali Mikuláše s čertem a andělem.

„Hele, ten anděl, to je Tereza od nás ze třídy!“ vykřikla Danda. „Docela jí to sluší, co?“

Kája s Toníkem na to neřekli nic, protože i když to holce sluší, správný kluk to o ní nikdy neřekne, to dá rozum! I když mezi námi, Tereza se Kájovi docela líbila. Ale to přece nemusel nikdo vědět, ani Danda s Toníkem!

Pozorovali Terezu a její kamarády, jak zvoní na zvonky u dveří holešovických domů a nadělují dětem laskominy a ovoce. V přítmí ulice vypadali jako nějaké pohádkové bytosti.

Chvíli za nimi chodili a pak se chtěli vydat dál, když najednou uslyšeli dupot a chrastění řetězů. Uviděli, jak k přestrojeným dětem přiběhla Parta Jardy Drsňáka z Libně. Všichni měli namalované tváře černým mourem a byli opásaní pekelnými řetězy. Obklíčili Terezčinu partu kolem dokola. Pak se ozval chraplavý hlas Jardy Drsňáka:

„Nazdárek prckové! Vy se tady převlíkáte do masek, ale my sme vopravdový čerti, bll bll bll!“ zablekotal. „Přicházíme přímo z pekla a zajímá nás, co máte v košíčku.“

Než se převlečené děti stačily vzpamatovat, Jarda Drsňák jim vzal košíček, bral z něho bonbóny a mandarinky a sypal je do tašky, kterou mu držel jeho nejtlustší kumpán Čenda.

„To si pochutnáme,“ hihňal se Čenda a těšil se, jak se nacpe dobrotami až k prasknutí.

„A zasloužíme si to,“ řehtal se Drsňák, „protože sme byli celej rok hodný a poslušný!“

Než se Tereza a její kamarádi stačili vzpamatovat, byla Drsňáková parta fuč. A fuč je ještě o trochu dál než pryč, pokud to nevíte.

Kamarádi z Party kluků nemohli věřit vlastními očima. Pochopili, že Drsňáková parta vyrazila do Holešovic, aby přepadávala tamní Mikuláše a kradla jim dobroty z košíků.

„Běžíme za nima,“ řekl Kája. „Tohle přece nemůžou dělat, takhle si troufat na slabší!“

„Jasně“ přisvědčil Toník. „Hurá na ně!“

„No jo,“ řekla Danda, která by se také nejraději rozběhla za Drsňákem a jeho partou, „jenomže nezapomeňte, že s námi není míč. Jen tak sami Drsňákovu partu nepřepere.“

„Hm,“ zamyslel se Kája. „Danda má pravdu, to je vážně k vzteku. Musíme něco vymyslet, ale co?“

„Tak je budem ještě chvíli sledovat, snad nás něco napadne,“ řekl Toník.

Vydali se tedy tmavými ulicemi za tou nejhorší libeňskou partou, která si myslela, že může v Holešovicích beztretně řídit. Asi už zapomněli na to, jak utíkali přes most do Libně s hořícími zadky nebo jak nesli Drsňáka s ukopnutým palcem, když chtěl kopnout do ukradeného míče a Tomáš, který se skamarádil s našimi hrdiny, mu místo koženého kopačku podstrčil maketu z tvrdého dřeva!

Ještě chvíli pozorovali Jardu Drsňáka a jeho partu, jak přepadávali holešovické Mikuláše, čerty a anděly a brali jim z košíků pomeranče, mandarinky, čokolády a bonbóny. Moc se mračili a usilovně přemýšleli, jak ty lotry vytrestat. Najednou se Danda usmála a pošeptala klukům něco tak báječného, že se jim úsměv na tváři rozzářil taky. Já vím, že jste strašně zvědaví, co to Dandu vlastně napadlo. Hned vám to prozradím, nebojte se, vy netrpělivoušové!

Parta kluků běžela domů, až se při tom běhu všichni tři pořádně zahřáli. Inu, kdo se pořádně hýbe, netřese se zi-

mou. Jako třeba opice nebo lvíčata. Cože? Že opice a lvi žijí v tropech a tam že stejně nemrzne? Víte co? Nebudte tak chytří a mazaní a raději poslouchejte, co vám budu dál vyprávět. To se pobavíte, že se smíchy taky zahřejete, ať jste zrovna v Praze, v Barceloně nebo třeba na severním pólu.

Doma se rychle přestrojili za Mikuláše a jeho pomocníky. Ani vám snad nemusím říkat, že Kája byl Mikuláš, Toník čert a Danda – no jasně, anděl! Danda byla ovšem anděl po celý rok, jako všechny holky, o tom nemá cenu diskutovat.

Vybalili různé bonbóny a do celofánových obalů, které po bonbónech zbyly, nacpali kousky uhlí, které měli připravené pro zlobivé Holešovičáčky. Dandina maminka jim půjčila velkou injekční stříkačku a pánvičku, ve které zbyl přepálený olej po smaženém květáku. Nabírali ten olej do stříkačky a píchali ho do pomerančů a mandarinek, takže navrch vypadaly pěkně, ale uvnitř se z toho stal pěkný fuj-tajbl. Pak vzali punčochu, kterou měli připravenou na ořechy a na kindrvajíčka, a nacpali do ní syrová vejce z ledničky. Všechno to naskládali do košíku a vyrazili do ulic.

Neuběhlo ani pět minut a ozval se za nimi nakřáplý hlas největšího libeňského darebáka, vykuka a lotra Jardy Drsnáka:

„A heleme se, to je ale pěkněj Mikulášek,“ řekl a zatahal Káju za vousy z vaty, až mu jich chomáč zůstal v ruce.

„A jakýho má pěknýho čertíka,“ zaskřehotal Pepouš, který byl stejný lump jako jeho velitel, a pinkal prstem do

Toníkových rohů, které červeně blikaly, což se Pepoušovi moc líbilo. Bylo vidět, že něco takového v Libni nemají.

Zatímco se Drsňák, Pepouš a ostatní členové té přihloupilé libeňské party vysmívali našim třem kamarádům, Čenda vzal Dandě košík a vysypal ho do igelitové tašky. Ta byla prázdná, protože všechno, co ukradli ostatním holešovickým Mikulášům, už dávno snědl. Vypadal jako koule, která každou chvíli rupne.

Kamarádi z Party kluků se nijak nebránili, a když Drsňák a jeho kumpáni zmizeli za roh, tiše se za nimi vydali. Schovali se za zaparkované auto a pozorovali je. A musím vám říct, že to stálo za to.

Libeňští lumpové se totiž zastavili hned za tím rohem a Drsňák povídá:

„Tak, a teď se pěkně rozdělíme. Ne jako dotedka, že nám Čenda všechno sežral. Já osobně si беру mandarinku.“

Drsňák si vzal tu největší a nejlákavější mandarinku a začal ji loupat. Pepouš si vzal pomeranč, ostatní začali rozbalovat bonbóny a na Čendu zbyla punčocha, která vypadala, jako kdyby byla plná velkých kusů čokolády.

Kdo to neviděl na vlastní oči, těžko si dokáže představit Drsňáka, jak se tvářil, když se s chutí zakousl do mandarinky plné vysmaženého oleje. Vypadal, jako kdyby právě kousl do mrtvé myši a přitom ho do zadku klofla slepice. Pepouš se tvářil úplně stejně a ostatním lezly oči z důlků, když začali cucat kousky uhlí v domnění, že to jsou prvotřídní bonbóny. Nejhůř dopadl Čenda. Jelikož už to nemohl vydržet, vysypal si do pusy celý obsah pun-

Dušanův
parva
si pochušnávala
na mikulášské
nadílce...

čochy najednou. Když zjistil, že má plnou hubu syrových vajíček, vytréštil oči a vlasy mu vstaly hrůzou na hlavě. Začal vajíčka vyplivávat, jenomže jak se tam mlela jedno o druhé, většina jich popraskala a tekla mu po celém obličejí, na bundu i na kalhoty. Vypadal jako obrovský poslintaný ježek.

Co vám budu povídat – hned je přešla nálada na další přepadávání. Urychleně nabrali směr Libeň a po cestě prskali jako vztekli kocouři a nadávali na záhadného Mikuláše, který jim tyhle dobrůtky podstrčil. Inu, jak se říká, splakali nad výdělkem. I já jsem jednou takhle plakal, když jsem zjistil, jak málo jsem vydělal. Můžu vám potvrdit, že to není nic příjemného.

Kája, Toník a Danda se chechtali, až se to neslo po celých Holešovicích. Paní Klepáčková z jejich domu se zrovna koukala z okna a povídá svému manželovi:

„Hele, Fando, asi sem přilítli rackové, nebo co.“

A víte proč ji napadli zrovna rackové? Ne? Tak se podívejte do atlasu zvířat a zjistíte, že racek se tak chechtá, že ho po tom chechtotu dokonce pojmenovali.

Parta kluků pak navštívila všechny děti v Osadní ulici, ale tentokrát už měli v košíku skutečné dobroty.

„To byl nejsrandovnější Mikuláš, co jsem zažil,“ řekl Toník, když se loučili s Dandou před jejím vchodem.

„To jo,“ řekla Danda. „Drsňák na něj asi taky nikdy nezapomene.“

„Hlavně, že jsme pomstili všechny Holešovičáky,“ řekl Kája.

„Hlavně Terezu, vid?“ zasmála se na Káju Danda a zmizela v baráku.

Když šli kluci po schodech domů, kroutil Kája hlavou. Co měla Danda na mysli s tou Terezou? Kája na ni přece vůbec nemyslel. Teda – skoro vůbec. Probůh, snad Danda nežárlí?!

Co myslíte, moji milí čtenáři? No ano, máte pravdu. To je jasná věc, že Danda žárlí, protože skoro všechny holky tak trochu žárlí na holky, které by se mohly líbit jejich kamarádům. Ovšem vzhledem tomu, že kluci dělají to samé v bleděmodrém a někdy i v tmavězeleném, necháme těch řečí a budeme se radši společně těšit na další kapitolku. Napadne první sníh, což způsobí další převratnou událost v životě Party kluků z Holešovic. Těšte se!

Po namrzlém chodníku k nám přiklouzala kapitola druhá,

ve které si povíme, že se kolem staré lodě v přístavu dějí záhadné věci, že tramvaj na namrzlých kolejích není možné ubrzdit a že by si člověk měl pořádně rozmyslet, jaký hrnec posadí sněhulákovi na hlavu.

Od Mikuláše k Ježíškovi vede dlouhá cesta. Kudy vede ta cesta? A jak je dlouhá?, ptáte se. Mohu vám prozradit, že je to cesta časem a trvá skoro tři týdny. To je dost dlouhá doba na to, aby člověk mohl být v klidu, zvláště když se jedná o člověka malého, který chodí do školky nebo do školy. Před Vánoci se proto často stává, že do žákovské knížky přibude nějaká pěťka neboli koule nebo poznámka od paní učitelky, třeba: „Když měl napsat na tabuli slovo ‚VÁNOCE‘, snědl křidu a vymlouval se, že si myslel, že je to cukroví,“ nebo „Dostal pěťku, protože nesprávně vypočítal, že do Vánoc zbývá dva tisíce osm set padesát sedm dnů.“ Nejlepší recept na to, jak se dočkat Vánoc bez většího průšvihů, je prožít v tomto nebezpečném období nějaké dobrodružství, které nás zabaví a pomůže nám nemyslet na různé neplechý a ptákoviny.

Naším třem kamarádům z holešovické Party kluků se takové dobrodružství přihodilo a já vám v této kapitole prozradím, jak to všechno začalo.

Pár dnů po Mikuláši napadl sníh. Lépe řečeno spousta sněhu, dokonce tolik, že z toho v Holešovicích byla úplná kalamita. Stroje na odhrnování sněhu jezdily sem a tam a lidé vyrazili s hrably před svoje činžáky. Bylo to ale málo platné, protože za pár hodin bylo všechno znova přikryto bílou sněhovou peřinou. Někteří řidiči ani nemohli vyjet se svým autem, a když šel někdo na procházku s bílým pejskem, vypadalo to, že před sebou tlačí prázdné vodítko.

Jediný, kdo měl z té sněhové nadílky skutečnou radost, byly holešovické děti. Nejen proto, že ke sněhu patří různé parádní věci, jako třeba sáňkování, bobování nebo koulovačka, ale i proto, že pokud sníh vydrží do Štědrého dne, budou bílé Vánoce, což je mnohem lepší, než když jsou fialové nebo černé.

Jednoho dne po škole napadlo Káju, že by mohli postavit sněhuláka. Dohodli se, že si dají domů tašky, sejdou se před barákem, vyrazí do přístavu k lodi a postaví tam sněhuláka jako hrom. U své lodě ještě nikdy nic ze sněhu nestavěli, takže se těšili, že si užijí spoustu legrace. Danda dostala za úkol vzít mrkev a půl tašky uhlí a kluci měli obstarat pořádný hrnec a koště. Bez těchto věcí se totiž pořádný sněhulák postavit nedá.

Za chvíli už mířili do přístavu. Danda dostala od maminky mrkev, kterou koupila před pár dny v tržnici. Půl tašky uhlí jí věnoval pan Mour z druhého patra, který dosud topil v kamnech. Pan Mour pamatoval ještě doby, kdy v Holešovicích topil uhlím všichni. Dokážete si představit toho kouře, kolik se ho valilo po ulicích, když všichni zatopili? Dneska už našťestí topí skoro všichni plynem nebo

elektřinou a komíny na domech jsou jenom pro ozdobu. Uhlí zůstalo věrných jen pár Holešovičáků, mezi nimi i pan Mour, který ho měl zadarmo, protože celý život pracoval v Uhelných skladech v Bubenči. Kluci doma zrovna nikoho neměli, takže popadli první hrnec, na který v kredenci narazili, a přibrali k tomu koště s dlouhou dřevěnou násadou z předsíně.

Celý přístav byl pod sněhem.

„Jé kluci, to vypadá, jako by někdo přikryl náš přístav obrovskou bílou peřinou!“ vykřikla Danda při pohledu na tu nádheru.

„Jen se neboj,“ uklidňoval ji Kája. „Do zítřka je ta peřina šedivá.“

Došli až ke své lodi. Před pár týdny ji přikryli starým padákem, který používali jako plachtu, aby jim dovnitř nenasněžilo a aby byla maskovaná před různými nenechavci.

„Tak se pustíme do toho sněhuláka, ne?“ řekl nedočkavě Toník.

„Jasně, jdeme na to,“ řekl Kája. „Ale musí to bejt pořádněj sněhulák, ten největší, co kdy v Holešovicích stál.“

Pustili se do práce. Nejdřív uváleli obrovskou spodní kouli, pak prostřední o trochu menší a nakonec se pustili do té nejmenší, která měla sněhulákovi sloužit jako hlava. Jenomže na obě větší koule spotřebovali strašně moc sněhu z celého okolí lodě, takže když váleli hlavu, dostali se až na zmrzlou půdu. To by nebylo nic divného, to je jasné, že v zimě je půda pod sněhem zmrzlá. A taky byla, jenže jak váleli tu kouli blíž a blíž k lodi, nebyla tam žádná zmrzlá hlína ani tvrdé, mrazem spálené drny. Kolem dokola je-